

Sygn. akt IV KZ 55/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **D. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2022r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 listopada 2021r., sygn. akt II AKo [...], w przedmiocie stwierdzenia niewłaściwości rzeczowej

na podstawie art. 437§1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2021r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynął wniosek D. L. w przedmiocie wznowienia postępowania karnego wykonawczego z urzędu wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2021r., sygn. akt II AKo [...], Sąd Apelacyjny w [...], w oparciu o art. 35§1 k.p.k. w zw. z art. 544§2 k.p.k., stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i orzekł o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Zażalenie na to postanowienie wywiódł D. L., zarzucając uchybienie art. 542§3 k.p.k. w zw. z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 9§2 k.p.k. W uzasadnieniu zażalenia wskazał on na prymat normy wynikającej z art. 542§3 k.p.k. w zw. z art. 9§2 k.p.k., tj. wszczęcia postępowania z urzędu w sytuacji ujawnienia się

bezwzględnej przesłanki odwoławczej, nad badaniem swojej właściwości rzeczowej w trybie art. 35§1 k.p.k.

Po zgłoszeniu się do sprawy obrońca skazanego, w piśmie z dnia 5 stycznia 2022r. przyłączył się do zażalenia D. L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 544§2 k.p.k. w kwestii wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Apelacyjnego lub Sądu Najwyższego orzeka Sąd Najwyższy.

Nie ulega wątpliwości, że złożony przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania dotyczy orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...], odnosi się bowiem do wadliwej obsady tego Sądu podczas rozstrzygania w postępowaniu odwoławczym zażalenia na postanowienie w przedmiocie odmowy odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności.

A zatem, stosownie do przytoczonego wyżej przepisu, sądem właściwym rzeczowo do rozpoznania tego wniosku jest wyłącznie Sąd Najwyższy.

Zawarte w art. 542§3 k.p.k. sformułowanie, że postępowanie wznowia się z urzędu tylko w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439§1 k.p.k. nie rodzi po stronie Sądu, do którego skierowano wniosek o wznowienie postępowania z urzędu, ani prawa ani obowiązku rozpoznania tego wniosku, jak podnosi skarżący. Zakreśla on natomiast ramy działania Sądu z urzędu. Tak więc, stwierdzenie przez Sąd rozpoznający wniosek wystąpienia, w podlegającym badaniu postępowaniu, jednej z bezwzględnych przesłanek odwoławczych określonych w art. 439§1 k.p.k., obliguje Sąd do wznowienia tego postępowania z urzędu, choćby w złożonym wniosku nie wskazano takiej podstawy.

Niemniej, Sądem zobligowanym do wydania takiego rozstrzygnięcia jest zawsze Sąd właściwy rzeczowo – zgodnie z treścią art. 544 k.p.k., zaś Sąd, do którego skierowano wniosek o wznowienie postępowania jest, na podstawie art. 35§1 k.p.k., zobowiązany do zbadania swojej właściwości z urzędu. Jest to o tyle ważne, że skutkiem merytorycznego rozpoznania sprawy przez sąd niższego rzędu

w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, jest zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 4 k.p.k.

W tej sytuacji brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Mając na względzie przedstawione względy, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.